

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2012 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Turliński

Protokolant: Patrycja Żuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 czerwca 2012 r. w Warszawie

sprawy z odwołania Gminy Miasto O. w O.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o stosowanie praktyk ograniczających konkurencję

na skutek odwołania od decyzji pozwanego z dnia 20 października 2010 r. Nr (...)

1. odrzuca wnioski o wstrzymanie wykonania decyzji,
2. zmienia zaskarżoną decyzję tylko w ten sposób, że w jej pkt I jako dzień zaniechania praktyki ograniczającej konkurencję wskazuje 10 kwietnia 2009 r. zamiast dnia 10 maja 2009 r.,
3. oddala odwołanie w pozostałej części,
4. zasądza od Gminy Miasta O. w O. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt zł) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Andrzej Turliński

Sygn. Akt XVII AmA 7/11

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 20 października 2010r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, uznał za ograniczającą konkurencję praktykę polegającą na nadużywaniu przez Gminę Miasta O. pozycji dominującej na lokalnym rynku organizowania usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę na terenie miasta O. poprzez narzucanie uciążliwych warunków w umowach o zastępczą realizację sieci wodociągowej w postaci zapisu, iż: „po odbiorze technicznym sieci wodociągowej przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w O. jej właścicielem staje się nieodpłatnie Gmina O., a eksploatatorem Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w O.”, przy równoczesnym zastrzeżeniu, iż przy zawarciu tej umowy inwestor zastępczy musi złożyć oświadczenie o odstąpieniu od roszczeń finansowych, mających na celu zwrot kosztów poniesionych nakładów na budowę przedmiotowej sieci. Jako podstawy prawne decyzji wskazano art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła powodowa Gmina, wnosząc o jej uchylenie w całości. W przypadku nie uwzględnienia tego żądania wniosła o uchylenie w części i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zmianę zaskarżonej decyzji, w szczególności poprzez zaniechanie stosowania kary pieniężnej, wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji oraz o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka D. G. (1), na okoliczność wykazania, iż strony umowy były

informowane o trybach w jaki sposób możliwa jest budowa sieci oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Powódka podniosła następujące zarzuty:

- błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 9 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm. powoływanej dalej jako ustawa okik)
- niewłaściwej interpretacji art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków,

W uzasadnieniu swoich zarzutów podniosła, iż nie narzuciła uciążliwych warunków umów zawieranych ze swoimi kontrahentami. Według niej normalną praktyką prowadzenia działalności gospodarczej jest przenoszenie kosztów prowadzonej działalności na odbiorców końcowych. Ponadto z samego brzmienia ustawy o zbiorowym zaopatrywaniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków wynika, iż osoby, które wybudowały z własnych środków urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne mają uprawnienie, tj. mogą je przekazać odpłatnie gminie lub przedsiębiorstwu wodno-kanalizacyjnemu. Tym samym możliwe jest zawarcie umowy, na podstawie której przeniesienie własności wybudowanych urządzeń nastąpi nieodpłatnie.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka D. G. (2). Podtrzymał przy tym swoje stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji.

Argumentował ponadto, iż w świetle art. 227 K.p.c. powołanie na świadka D. G. (1) jest nieuzasadnione, gdyż przedmiotem dowodu mogą być jedynie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Okoliczność na którą świadek miał zostać przesłuchany - tj. faktu informowania inwestorów o trybach w jakich możliwa jest budowa sieci nie spełnia takiego wymogu.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 23 października 2006r. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w O. zwróciła się do (...) z prośbą o uzgodnienie koncepcji i wydanie warunków technicznych przyłączenia do sieci wodnokanalizacyjnej projektowanych budynków nr (...) przy ul. (...) w O. (karta 57). W kolejnym piśmie z dnia 10 listopada 2006r. Spółdzielnia poinformowała, iż dla zasilenia budynku nr (...) oraz zapewnienia ochrony przeciwpożarowej budynkom nr (...) konieczna jest budowa odcinka sieci wodociągowej, czego nie przewiduje „Wieloletni plan modernizacji i rozwoju urządzeń wodno-kanalizacyjnych na lata 2005-2008”. Warunki techniczne do projektowania powyższej sieci (...) miała podać po przedłożeniu przez Spółdzielnię ww. umowy (karta 21). W związku z powyższym pismem z dnia 7 grudnia 2006r. Spółdzielnia wystąpiła do Urzędu Miasta O. Wydziału (...)z prośbą o określenie warunków budowy sieci wodno-kanalizacyjnej dla budynków nr (...) przy ul. (...) w O. (karta 13). Pismem z dnia 3 stycznia 2007r. Dyrektor (...)poinformował, iż inwestor może zrealizować budowę własnymi siłami po podpisaniu umowy o zastępczą realizację sieci wodociągowej z Gminą O. oraz po złożeniu w Urzędzie Miasta, Wydziale (...)następujących dokumentów:

- oświadczenia o nieodpłatnym przekazaniu wybudowanych sieci na rzecz Gminy O.,
- oświadczenia o odstąpieniu od roszczeń finansowych mających na celu zwrot kosztów poniesionych nakładów na budowę przedmiotowej sieci
- informacji o terminie rozpoczęcia prac budowlanych.

W załączeniu przekazał też Spółdzielni wzór umowy o zastępczą realizację inwestycji, której par. 3 stanowił, iż „po odbiorze technicznym sieci wodociągowej przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. Z o.o. w O. jej właścicielem staje się nieodpłatnie Gmina O., a eksploatatorem Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w O.. (karta nr 14 i 15).

W piśmie z dnia 29 stycznia 2007r. do Prezydenta Miasta O., Spółdzielnia stwierdziła, iż domaganie się złożenia przez nią wyżej wskazanych oświadczeń jest niezgodne z przepisami ustawy z dnia 7 czerwca 2011r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków a zwłaszcza z art. 31 tej ustawy, który ma nakładać na

zobowiązany do zawarcia umowy podmiot obowiązek odpłatnego przejęcia urządzeń wodno-kanalizacyjnych (Dz. U. 2006 r., Nr 123, poz. 858 z późn. zm.), (karta nr 16). Spółdzielnia załączyła ponadto projekt umowy o zastępczą realizację sieci wodociągowej z Gminą, uzupełniony o zapisy mające pozostawać w zgodzie z powyżej wskazanym przepisem ustawy.

Pismem z dnia 27 marca 2007r. Dyrektor (...)potwierdził dotychczasowe stanowisko Gminy, iż po wybudowaniu sieci wodno-kanalizacyjnej inwestor może ją nieodpłatnie przekazać Gminie (karta 18). Powyższe stanowisko Gmina podtrzymywała ponadto w pismach z dnia 30 maja 2007r. oraz 19 września 2007r. (karta Nr 23 oraz 35).

W piśmie z dnia 19 lutego 2007r. (...) wskazał, iż zgodnie z jego wiedzą ponoszenie przez inwestorów zastępczych kosztów budowy sieci i przekazywanie ich nieodpłatnie na rzecz Gminy są standardowymi warunkami akceptowalnymi przez deweloperów realizujących inwestycje na terenie Gminy (karta 59). Powyższe znalazło potwierdzenie w ustaleniach poczynionych w trakcie postępowania prowadzonego przez UOKiK Delegaturę w B.. Ankietowani inwestorzy twierdzili, iż nie umożliwiono im negocjowania treści wzorca umowy o zastępczą realizację sieci wodociągowej a zaakceptowanie jej postanowień było warunkiem uzyskania zgody na realizację inwestycji (karta 446).

Gmina zaniechała stosowania kwestionowanego przez Spółdzielnię wzorca umownego w dniu 10 kwietnia 2009r., kiedy zawarła umowę o zastępczą realizację sieci wodociągowej ze Spółdzielnią, pozbawioną spornego zapisu o nieodpłatnym przekazaniu Gminie zrealizowanej inwestycji, tj. sieci wodno-kanalizacyjnej (karta 447).

W toku postępowania administracyjnego Gmina argumentowała, że nie naruszyła przepisów art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy okik, ponieważ nie narzucała uciążliwych warunków umowy o zastępczą realizację sieci wodociągowej. Wskazała, że realizacja tego rodzaju inwestycji wspólnej mogła następować w wyniku wyboru jednego z trzech wariantów realizacyjnych:

1. budowy sieci zgodnie z wieloletnim planem inwestycyjnym,
2. współfinansowania budowy sieci przez inwestora, przy uwzględnieniu wysokości środków zabezpieczonych na ten rodzaj współpracy w budżecie,
3. realizacji budowy przez inwestora i przekazanie sieci na rzecz gminy nieodpłatnie.

Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy z zeznań świadka D. G. (2) na okoliczność, że inwestorzy byli informowani o w/w wariantach budowy. Przyjął bowiem, iż skoro przedmiotem postępowania administracyjnego i wydanej decyzji był tylko trzeci z tych wariantów, to w postępowaniu sądowym ocenie pod kątem narzucania uciążliwych warunków umów podlegają tylko rozwiązania wariantu trzeciego. Istotne jest również, że w okresie objętym postępowaniem administracyjnym Gmina O. stosowała trzeci wariant realizacji inwestycji powszechnie, w stosunku do każdego potencjalnego inwestora – vide odpowiedzi ankietowanych w postępowania administracyjnym inwestorów oraz tabela z uzasadnienia decyzji (K 6).

W piśmie z dnia 14 kwietnia 2010r. Gmina oświadczyła, iż odstępuje od zawierania umów o zastępczą realizację inwestycji i przystępuje do uzgadniania warunków realizacji inwestycji na gruntach gminnych ustalając z inwestorami indywidualnymi wysokość wynagrodzenia, na dowód czego przedłożyła wzór umowy nie zawierający już kwestionowanego zapisu (karta 426-428).

W piśmie z dnia 29 września 2010r. Gmina wyraziła pogląd, iż sformułowanie w art. 31 ust.1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków „mogą przekazywać odpłatnie”, jednoznacznie wskazuje na uprawnienie, a nie obowiązek inwestora odpłatnego przekazania inwestycji. Tym samym korzystanie z tego uprawnienia mogłoby być wyłączone przez czynność prawną inwestora. W związku z powyższym, Gmina argumentowała, iż w powyższej sprawie nie należy mówić o narzucaniu przez nią uciążliwych warunków umowy o zastępczą realizację sieci wodociągowej, przynoszącej jej nieuzasadnione korzyści. W jej ocenie inwestor dokonywał

wyboru jednej z kilku możliwych dróg realizacji inwestycji, a dokonując samodzielnej inwestycji odciążał gminę z wydatków na budowę sieci wodociągowej. Równocześnie inwestor miał oszczędzać czas na realizacji inwestycji co miało przynosić mu wymierne korzyści materialne (karta 435-437).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd rozważył co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego sprawy pozwalają stwierdzić, że odwołująca się Gmina O. narzucała inwestorom uciążliwe warunki umów przynosząc jej nieuzasadnione korzyści i w ten sposób nadużywała posiadaną pozycję dominującą na lokalnym rynku organizowania usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę na terenie miasta O..

Sieć wodociągowa O. stanowi własność Gminy. Przedsiębiorstwo (...) używa jej tylko do świadczenia usługi zaopatrzenia w wodę.

W istocie na terenie O. Gmina ma monopol prawny na rynku organizowania określonych powyżej usług. Wchodzą one zresztą w zakres jej zadań własnych.

Na tak określonym rynku odwołująca się narzuciła kontrahentom rozwiązanie prawne realizacji inwestycji przez inwestora przewidujące nieodpłatne przekazanie wybudowanej sieci wodociągowej na jej własność.

Inwestorzy znajdowali się w sytuacji przymusowej, ponieważ nie mieli możliwości wyboru kontrahenta z uwagi na istniejący monopol sieciowy odwołującej się. W celu uzyskania przyłączenia do sieci wodociągowej musieli przyjąć warunki realizacji inwestycji przedstawione przez Gminę, które, co jest w sprawie bezsporne, nie podlegały z jej strony negocjacom i ewentualnym ustępstwom. Dochodziło więc do bezwarunkowej akceptacji woli Gminy co do wszystkich postanowień zawieranych umów w wyniku akceptacji przedstawionego przez nią wzorca umownego.

Uciążliwość narzuconych warunków polegała na przyjęciu przez inwestorów obowiązku nieodpłatnego przekazania Gminie wybudowanych z własnych środków odcinków sieci wodociągowych. Obiektywnie rzecz biorąc na rynku konkurencyjnym za przekazanie sieci o wymiernej wartości majątkowej inwestor otrzymałby ekwiwalent w postaci środków pieniężnych. Nie jest rzeczą Prezesa UOKiK ani Sądu ustalanie proporcji świadczeń ekwiwalentnych przy rozliczeniu analizowanych umów, gdyż nie jest to potrzebne dla ustalenia ich uciążliwości. Wystarczające jest w tym zakresie ustalenie nieekwiwalentności świadczeń, a ściśle brak jakiegokolwiek ekwiwalentu dla inwestorów za powiększenie majątku Gminy.

W tym miejscu należy stwierdzić, że w sprawie nie ma zastosowania art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. Nr 123 poz. 858 z 2006 r. t. jedn.). Przepis ten jest umieszczony w powołanej ustawie w rozdziale 7 Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe. Jego treść: „osoby które wybudowały z własnych środków urządzenia wodociągowe i urządzenia kanalizacyjne, mogą je przekazywać odpłatnie gminie lub przedsiębiorstwu wodociągowo – kanalizacyjnemu, na warunkach określonych w umowie” wyraźnie wskazuje, że jest przepisem przejściowym, podającym wytyczne postępowania w tych stanach faktycznych, w których w dniu wejścia w życie ustawy istniały już wybudowane urządzenia wodne i kanalizacyjne. W wypadku ich przekazania gminie lub właściwemu przedsiębiorstwu przepis powyższy przesądził, że powinna to być czynność odpłatna i regulowana umową. Rację ma strona odwołująca się, że art. 31 ust. 1 ustawy nie ma zastosowania w sprawie, gdyż elementem jej stanu faktycznego jest rozliczenie inwestycji wodociągowych rozpoczynających się już po dniu wejścia w życie ustawy tj. po dniu 7 grudnia 2001 r.

Treść omawianego przepisu ma jednak ten aspekt praktyczny, że pozwala na odczytanie pożądanych zachowań inwestorów i gminy na przyszłość, to jest na pewien obyczaj handlowy dający się opisać jako przejmowanie sieci wodociągowokanalizacyjnych od inwestorów na podstawie umów, w których ustanowiono zasadę odpłatnego przejęcia urządzeń. Jak wiadomo standard odpłatności nie był przez Gminę O. honorowany, Stało się niewątpliwie co do samej zasady źródłem pozyskania nieuzasadnionych korzyści pochodzących z powiększenia jej majątku kosztem zmniejszenia aktywów inwestorów - por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 14.11.2001 r. sygn. akt XVII Ama

111/10 Dz.Urz. UOKiK z 2002 r. Nr 1 poz. 46 oraz niepublikowany wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 05.07.2007 r. sygn. akt VI ACa 44/07.

Rozumowania tego nie zmienia fakt ponoszenia przez Gminę ciężarów związanych z utrzymaniem przejętego majątku, gdyż jednocześnie powiększenie sieci wodociągowej daje dochody ze sprzedaży wody.

Wszystko to dało podstawy do przyjęcia, że określone w zaskarżonej decyzji nadużycie pozycji dominującej miało miejsce. Okres naruszenia zakończył się jednak nie jak przyjęto w decyzji w dniu 10 maja 2009 r., tylko w dniu 10 kwietnia 2009 r. Jak bowiem wykazała odwołująca się w tej dacie zawarto pierwsze umowy z inwestorami, w których odstąpiono od przyjęcia inwestycji wodociągowych pod tytułem darmym. Biorąc to pod uwagę działając na podstawie art. 479^{31a} § 3 k.p.c. w pkt 2 wyroku zmieniono decyzję w ten sposób, że jako moment zaniechania praktyki ograniczającej konkurencję wskazano 10 kwietnia 2009 r.

Odnosząc się do odwołania w zakresie dotyczącym kary pieniężnej wymierzonej w pkt II decyzji stwierdzić należy, że nie postawiono w nim Prezesowi UOKiK konkretnych zarzutów. Pojawiły się one dopiero w stanowisku Gminy zaprezentowanym na rozprawie w dniu 22 czerwca 2012 r. (K – 51).

Pełnomocnik odwołującej się stwierdził wtedy, że w świetle obowiązujących przepisów Gmina nie jest podatnikiem podatku dochodowego osób prawnych i w związku z tym nie mieści się w definicji przychodu z definicji legalnej art. 4 ust. 1 ustawy okik.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (K 13 V.) wskazano, iż podstawą naliczenia kary jest dochód Gminy z wpływów ze źródeł dochodów określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego z wyłączeniem dochodu z podatków i opłat. Zdaniem pełnomocnika Gminy na tych podstawach nie można było wymierzyć jej kary, gdyż ustawa okik w art. 6 nakazuje przyjmować jako podstawę wymiaru kary przychód w rozumieniu definicji legalnej z art. 4 pkt 15 tej ustawy. Istnieje też sprzeczność w treści ustawy, konkretnie między zapisami art. 106 ust. 1 i art. 4 pkt 15 co do momentu, w którym należy przyjmować przychód przedsiębiorcy.

Z uwagi na to, że Sąd bada z urzędu podstawy prawne zaskarżonej decyzji koniecznym było, mimo spóźnionego w świetle treści art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. zgłoszenia zarzutów odnoszących się do wymierzonej kary, zbadanie istnienia podstaw prawnych w tym zakresie.

W art. 4 pkt 15 ustawy okik wyrażona jest zasada, według której do obliczenia przychodu przedsiębiorcy należy brać pod uwagę przychód uzyskany w roku podatkowym poprzedzającym dzień wszczęcia postępowania administracyjnego. Jednak stosowanie tego przepisu jest wyłączone w zakresie chwili obliczenia przychodu z uwagi na treść art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy stanowiącego *lex specialis* do art. 4 pkt 15 w odniesieniu do analizowanej kwestii. Z tego powodu Prezes UOKiK prawidłowo zastosował do praktyki ograniczającej konkurencję wymienionej w art. 9 ust. 2 pkt 6 przepis art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy dający mu prawo do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary (a nie rok poprzedzający dzień wszczęcia postępowania), jeżeli przedsiębiorca ten naruszył zakaz określony w art. 9 ustawy.

Niezasadny okazał się również zarzut braku podstawy prawnej do wymierzenia Gminie kary pieniężnej z uwagi na zwolnienie jednostek samorządu terytorialnego z podatku dochodowego w art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U.2011, Nr 74, poz. 397 t. jednolity).

Bezsporne jest, że Gmina jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy okik. Wiadomo też, że ustawa ta nie przewiduje jakichkolwiek wyłączeń dla określonych rodzajów przedsiębiorców spod reżimu kar pieniężnych. Wyłączeniu temu nie mogą zatem podlegać jednostki samorządu terytorialnego tylko z tego powodu, że przepisy prawa podatkowego, a konkretnie art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych zwalnia te podmioty od podatku dochodowego, od niektórych dochodów wskazanych w ustawie z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U. Nr 80, poz. 526 z 2010 tekst jednolity).

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na treść art. 4 pkt 15 ustawy okik, który określa jako przychód na jej potrzeby, przychód uzyskany w roku podatkowym poprzedzającym dzień wszczęcia postępowania na podstawie ustawy, w rozumieniu obowiązujących przedsiębiorcę przepisów o podatku dochodowym. Oznacza to, że na potrzeby prawa antymonopolowego, także w odniesieniu do jednostek samorządu terytorialnego, zastosowanie mają obowiązujące je przepisy o podatku dochodowym. Dla Gminy są to przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z tego powodu, że jak wyżej podano nie wszystkie jej dochody są zwolnione od podatku dochodowego.

Jak wynika z przepisu art. 7 ust. 2 tej ustawy przychodem podatnika jest dochód wraz z kosztami jego uzyskania. Dochód nie może być zatem wyższy od przychodu. W związku z tym Prezes UOKiK obliczając karę pieniężną nie od przychodu, ale od dochodu Gminy i to tylko ze źródeł dochodów określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, a więc z wyłączeniem wpływów z podatków i opłat, nie przekroczył na jej niekorzyść zasad obliczania kary i tym samym nie uchybił przepisowi art. 106 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 4 pkt 15 ustawy okik.

Nałożona na Gminę kara w kwocie 15.897 zł stanowiąca jedynie (...)kary maksymalnej za nadużycie pozycji dominującej jest karą bardzo niską, jeżeli nie symboliczną za długotrwałą praktykę eksploatacyjną w stosunku do inwestorów sieci wodociągowej. Kara ta ma zwrócić uwagę Gminy na konieczność respektowania w przyszłości wymogów wynikających przepisów ustawy okik.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w pkt 3 sentencji wyroku na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c.

W pkt 1 sentencji wyroku Sąd odrzucił wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji jako przedwczesny uwagi na fakt, że decyzja nie była zaopatrzona w rygor natychmiastowej wykonalności.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. zdanie drugie uznając, iż pozwany uległ tylko co do nieznaczej części swojego żądania.